

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobkyně: **T. P. N.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2013, č. j. OAM-246/LE-BE02-PS2-2013, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2013, č. j. OAM-246/LE-BE02-PS2-2013, jímž bylo podle § 46a odst. 1 písm. c), odst. 2 a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) rozhodnuto o povinnosti žalobkyně setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 26. 12. 2013.

Žalobkyně uvádí, že je v ZZC umístěna na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2013, č. j. OAM-246/LE-BE02-PS-2013, a to až do doby vycestování, maximálně do 26. 12. 2013. Dne 10. 10. 2013 podala u žalovaného žádost o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC podle § 46a odst. 5 zákona o azylu. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí potvrdil důvody setrvání žalobkyně v ZZC a rozhodl o povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC do výše uvedené doby, tedy do 26. 12. 2013.

Žalobkyně namítá porušení § 46 odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 5 zákona o azylu, § 2, 3, 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a čl. 5 odst. 1 písm. f) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“). Žalobkyně se domnívá, že byla v předchozím řízení jako jeho účastnice zkrácena na svých právech.

Žalobkyně tvrdí, že správní orgán v napadeném rozhodnutí nedostatečně přezkoumal důvody setrvání žalobkyně v ZZC v rozporu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu a že rozhodnutí správního orgánu je v rozporu s ustanovením § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, protože žalobkyně nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek a rozhodnutí je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (dále jen „ČR“). Dále žalobkyně namítá, že správní orgán v rozporu s § 3 správního řádu nezjistil dostatečně skutkový stav a nepostupoval v souladu se zásadou přiměřenosti upravenou v § 2 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně trvá na tom, že napadené rozhodnutí nesplňuje nároky na řádné odůvodnění podle § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně dále namítá, že uplatnění povinnosti setrvat v ZZC je vázáno na splnění několika zákonných podmínek. V daném případě je to prokázání podmínky, že by žalobkyně mohla představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek za současného předpokladu, že uplatněný postup nebude v rozporu s mezinárodními závazky, kterými je ČR vázána. Podle žalobkyně pochybil žalovaný v obou směrech.

Žalobkyně rovněž uvádí, že se v minulosti nedopustila žádného závažného jednání proti veřejnému pořádku. Správní orgán v rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC ze dne 28. 8. 2013 odvozuje domněnku nebezpečnosti pro veřejný pořádek ze zjištění, že žalobkyni bylo Policií ČR uděleno dne 22. 8. 2013 správní vyhoštění; v tomto směru odkazuje žalobkyně na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151.

Žalobkyně rovněž namítá, že správní orgán nezohlednil individuální okolnosti života a její celkovou životní situaci, změnu postavení žalobkyně jakožto žadatelky o udělení mezinárodní ochrany, důvody, které ji vedly k prohlášení o mezinárodní ochraně, nezkoumal její aktuální zdravotní a psychický stav a další okolnosti relevantní pro vydání napadeného rozhodnutí.

Podle žalobkyně bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s mezinárodními závazky, konkrétně ustanovení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, který garantuje právo na svobodu. Stát má zajistit, aby byla detence použita pouze po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě, jako přiměřená odpověď a na co nejkratší možnou dobu, přičemž je třeba nejprve zvážit méně invazivní nebo donucovací opatření k dosažení stanovených cílů. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný se s uvedenými závazky nevypořádal vůbec nebo nedostatečně. Žalovaný vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v ZZC v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, např. možnost přemístění do přijímacího nebo pobytového střediska, nebo na hlášenou adresu pobytu, které by bylo vzhledem k jejímu věku i zdravotnímu stavu přiměřenější.

Dle názoru žalobkyně je rovněž nepřiměřená délka povinnosti setrvat v ZZC. Žalovaný tuto dobu stanovil až do vycestování, nejdéle do 26. 12. 2013, což představuje maximální možnou dobu zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, a vlastně předvídá negativní výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany, s jehož předpokládanou délkou se žalovaný nevypořádal rovněž. V napadeném rozhodnutí navíc zcela absentuje odůvodnění ohledně stanovení maximální délky povinnosti setrvat v ZZC a navíc nezohledňuje vůbec dopad na rodinný a soukromý život žalobkyně, do kterého její umístnění v ZZC nepochybně zasáhlo. Žalobkyně před umístněním do ZZC žila a sdílela společnou domácnost s partnerem panem N. V. H., se kterým se od svého umístnění v ZZC neviděla z důvodu těžké dostupnosti a omezených návštěvních hodin.

Podle názoru žalobkyně napadené rozhodnutí postrádá náležitosti odůvodnění podle § 68 odst. 3 správního řádu, podle které je správní orgán povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Žalovaný pouze velmi stručně rekapituluje informace získané ze spisového materiálu Policie ČR, což však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. Podle žalobkyně je zvláště v případech závažného zásahu, jakým je faktické zbavení osobní svobody, nezbytné postupovat velmi pečlivě a odůvodnění výroků se věnovat velmi podrobně. I z tohoto důvodu by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno nejenom pro nezákonnost, ale také pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný k žalobě uvádí, že součástí odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí je odkaz na dříve vydané rozhodnutí ze dne 28. 8. 2013 o povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC, v němž správní orgán uvedl popis porušování právního řádu ČR ze strany žalobkyně. Dotyčná pobývala na území ČR nelegálně a nevycestovala z území ČR, přes udělené správní vyhoštění. Navíc ani nerespektovala jí uložené zvláštní opatření. Úmyslným mařením výkonu správního vyhoštění a hrozcím opakováním této protiprávní činnosti došlo k naplnění důvodného předpokladu, že jmenovaná představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ČR, neboť ohrožuje závažně základní zájem společnosti, jímž je zájem na dodržování zákonů a respektování podmínek pobytu cizinců na území ČR. V tomto bodě žalovaný odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151. Své protiprávní jednání nepopírá ani žalobkyně, která se je podle názoru žalovaného snaží toliko bagatelizovat a nahradit tvrzeními, která nemají relevanci, jako je údajný zásah do rodinného života (když žádné skutečné rodinné vazby prokázány nebyly a samotný soukromý vztah překážkou aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu není) či zdravotní obtíže, jež nelze označit za vážné zdravotní postižení podle § 46a odst. 1 zákona o azylu.

Tvrzení, že u jmenované mohly být použity jiné alternativy než je povinnost setrvat v ZZC, dle názoru žalovaného neodpovídá zákonu, neboť naplněním předpokladů aplikace § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu došlo k postupu správního orgánu, jež je konformní se zákonem a zcela odůvodněný. Tentýž argument uvádí k námitce stanovené délky povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC. Podle žalovaného má rozhodnutí státních orgánů o vstupu a pobytu cizinců svou ústavní dimenzi, kterou potvrzuje konstantní judikatura Ústavního soudu ČR, např. usnesení ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. IV. ÚS 613/03, v němž Ústavní soud judikoval, že *„je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na své území.“*

Žalobkyní vytýkané nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí pokládá žalovaný za odporující obsahu spisu, neboť žalobou napadené správní rozhodnutí je odůvodněno řádně a přezkoumatelným způsobem.

Soud z napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu zjistil, že dne 28. 8. 2013 pod č. j. OAM-246/LE-BE02-PS-2013 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložil žalobkyni povinnost setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 26. 12. 2013. Následně požádala žalobkyně o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že žádost vyjma obecného tvrzení, že žalobkyně nepředstavuje nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, neobsahuje žádné skutečnosti, které by zjištění správního orgánu, na základě kterých bylo rozhodnuto o povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC, vyvracely. Konstatoval, že důvody setrvání žalobkyně v ZZC trvají, neboť již v rozhodnutí ze dne 28. 8. 2013 bylo konstatováno, že žalobkyně představuje nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, který již narušila svým nelegálním pobytem v ČR a opakovaným nevycestováním z území ČR.

Z posledně označeného rozhodnutí zjistil soud, že dne 26. 6. 2013 byla žalobkyně kontrolována policií na tržnici ve Vyšším Brodě. Z důvodu neprokázání totožnosti byla předvedena podle ustanovení § 63 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb. Den poté (27. 6. 2013) bylo žalobkyni uloženo Policií ČR správní vyhoštění na jeden rok a stanovena doba vycestování do 30 dnů, kterou nedodržela a z území ČR dobrovolně nevycestovala, přičemž nerespektovala ani zvláštní opatření uložené podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, spočívající v povinnosti zdržovat se do doby vycestování na adrese XX, každou změnu hlásit policii a pravidelně se osobně hlásit každé pondělí v době do 15.00 do 17.00 hod na policii v Českých Budějovicích. Dne 21. 8. 2013 byla žalobkyně zadržena a dne 22. 8. 2013 jí bylo uloženo druhé správní vyhoštění na dobu tří let. Ještě téhož dne byla žalobkyně zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a umístěna do ZZC. V popsáném jednání (nelegální pobyt a opakované nevycestování z území ČR) spatřoval žalovaný nebezpečí žalobkyně pro veřejný pořádek v rámci ČR. Proto shledal naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, když současně konstatoval, že žalobkyně není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu. Ze všech výše uvedených důvodů uložil žalobkyni povinnost setrvat v ZZC i po prohlášení o mezinárodní ochraně, které žalobkyně učinila jako zajištěná v ZZC dne 26. 8. 2013. Do ČR přicestovala žalobkyně dne 8. 1. 2008 s cestovním pasem a vízem za účelem podnikání. Platnost povolení k pobytu si žalobkyně několikrát prodloužila, přičemž poslední platnost povolení k dlouhodobému pobytu skončila dne 5. 12. 2012. Žalobkyně po skončení platnosti oprávnění k pobytu ve stanovené době nevycestovala a na území České republiky pobývala neoprávněně. Neoprávněného pobytu na území ČR si je žalobkyně, jak sama uvedla do protokolu v rámci řízení o správním vyhoštění, byla vědoma.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Učinil tak, aniž by nařídil jednání, protože žalobkyně na jednání netrvala (§ 46a odst. 6 zákona o azylu).

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna

nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí podle odst. 1 zkoumá, zda důvody setrvání žadatele v přijímacím středisku trvají.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

V dané věci konstatuje soud, že důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí neshledal, neboť rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a na základě náležitě zjištěného stavu věci. Žalobkyně si musela být vědoma povinností plynoucích pro ni z dosud vydaných (dvou) rozhodnutí o správním vyhoštění. Povinnosti v nich uložené však nerespektovala a na území ČR vědomě pobývala neoprávněně, a to až do svého zjištění, neboť se při policejní kontrole neprokázala žádným platným oprávněním k pobytu na území ČR. Nadto nemohl soud přehlédnout, že státní orgány ČR pristoupily k zajištění žalobkyně až poté, kdy zjistily, že žalobkyně, ač jí tato možnost byla dána, neplnila ani předchozí zvláštní (mírnější) opatření za účelem vycestování. Pokud by žalobkyně ve vlastním zájmu dbala povinností plynoucích ze zvláštního opatření, tj. zdržovat se na určené adrese a pravidelně se hlásit policejním orgánům, mohla tak sama svou vůlí předejít následnému postupu státních orgánů ČR vůči své osobě v podobě zajištění v ZZC. Tento postup včetně následného rozhodnutí žalovaného o uložení povinnosti žalobkyni setrvat v ZZC a nyní přezkoumávaného rozhodnutí o trvání důvodů pro setrvání žalobkyně v ZZC považuje soud za odůvodněný a zákonný. Žalobkyně totiž (jak plyne z jejího shora popsaného dosavadního jednání a chování v ČR) odmítá akceptovat právní řád ČR a tím narušuje veřejný pořádek v ČR, neboť vědoma si povinnosti vycestovat z území ČR, tuto až do svého zadržení vůbec nerespektovala a v ČR se opakovaně zdržuje neoprávněně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný vzal v souladu se zákonem za základ svého rozhodnutí zjištění učiněná v rámci řízení o udělení správních vyhoštění, řízení o zjištění a řízení o uložení povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC, která žalovaného vedla k uložení povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC i po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný nadále spatřuje v jednání žalobkyně (nelegální pobyt, nevycestování z území ČR, maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a nedodržování zvláštního opatření) hrozbu pro veřejný pořádek. Tyto obavy žalovaného sdílí také soud, neboť žalobkyně jak shora popsáno před svým zajištěním a umístěním do ZZC

nerespektovala povinnosti plynoucí pro ni z vydaných rozhodnutí, přičemž nelegálnosti pobytu si byla sama vědoma.

Pojem veřejný pořádek, přesto, že je užíván v řadě právních předpisů, není v žádném z nich definován. Patří mezi tzv. neurčité pojmy správního práva. Pokud je obsažen v právní normě, kterou je třeba aplikovat na konkrétní případ, nezbyvá, než aby soud tento pojem vyložil. Veřejný pořádek je tedy stav, kdy jsou zachovávány nejen právní normy, ale i další normy chování společnosti, s jejichž dodržováním většina společnosti souhlasí a souhlasí i s tím, aby jejich porušení bylo sankcionováno. Veřejný pořádek znamená dodržování pravidel, na nichž leží společenský řád naší společnosti. Každému příslušníku zdejší společnosti je však zřejmé, že porušením rozhodnutí správního orgánu nebo soudu, se vystavuje postihu, stejně tak je nepochybně každému známo, že nebezpečí postihu se vystavuje v případě porušení právních norem. Veřejný pořádek představuje sice dodržování souboru norem různého druhu. Mezi ně však vždy patří právní normy. Jejich porušení, stejně jako porušení povinností stanovených v rozhodnutích soudů a správních orgánů může proto být ze strany veřejné moci sankcionováno.

Na základě shrnutí a posouzení dosavadního jednání žalobkyně nelze než konstatovat, že žalobkyně ohrožuje veřejný pořádek ČR. Není-li žalobkyně ochotna podřídit se uloženým povinnostem, je na ČR, aby takové jednání „sankcionovala“ a vynutila si tak respekt k pravidlům veřejného pořádku.

Lze proto uzavřít, že žalovaný nepochybil, pokud v rámci správního uvážení, které nepřekročil, neshledal důvod pro ukončení pobytu žalobkyně v ZZC. Bez bližšího právního významu pro věc je poukaz žalobkyně na to, že pobyt v ZZC narušuje její soukromý a rodinný život, neboť tato otázka bylo již dříve posouzena v rámci řízení o zajištění žalobkyně, když toto posouzení se zcela v souladu se zákonem promítlo i do výsledku přezkumného řízení, neboť ohrožení veřejného pořádku v rámci ČR ze strany žalobkyně trvá i po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která je podle názoru soudu toliko účelová s cílem žalobkyně vyhnout se touto cestou povinnosti opustit území ČR.

Pro úplnost považuje soud s ohledem na argumenty vznesené žalobkyní upozornit na rozsudek Evropského soudního dvora (dále jen „ESD“) ze dne 30. 5. 2013, ve věci C-534/11 *Arsian* (k výkladu čl. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí), ve kterém ESD vyslovil, že „*Směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl, a směrnice 2005/85 nebrání tomu, aby státní příslušník třetí země, který po svém zajištění na základě čl. 15 směrnice 2008/115 podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice 2005/85, ponechán v zajištění na základě ustanovení vnitrostátního práva, jestliže se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navracení a že je pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotčený nemohl definitivně vyhnout svému navracení.*“.

K argumentaci žalobkyně rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151 je třeba připomenout, že uvedený rozsudek se týkal cizince, jemuž bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy jako rodinnému příslušníku občana České republiky, resp. občana EU, což není

případ žalobkyně, která v průběhu dosavadních správních řízení žádné takové skutečnosti netvrdila. Je proto cizinkou z tzv. třetí země. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku v odst. 40 vyslovil, že „Zatímco obecně u cizinců z tzv. třetích zemí postačí existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, u občana EU či jeho rodinného příslušníka je uložení správního vyhoštění podmíněno tím, že ten veřejný pořádek závažným způsobem již aktuálně narušuje.“ Na základě tohoto kritéria je proto třeba chápat i další závěry Nejvyššího správního soudu přijaté v citovaném rozsudku.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce poukazující na nedostatky v odůvodnění, neboť důvody, pro které žalovaný přistoupil k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jsou z odůvodnění rozhodnutí patrné a skutkovými zjištěními podloženy. Opodstatněná není ani výhrada žalobkyně o délce zajištění, neboť žalovaný i tuto otázku posoudil v souladu se zákonem, když respektoval maximálně možnou délku zajištění, které je v případě žalobkyně odůvodněné a souladné se zákonem. Navíc soud konstatuje, že v žádosti o přezkoumání povinnosti setrvat v ZZC netvrdila žalobkyně žádné zdravotní důvody, pro které by nadále nemohla setrvat v ZZC, proto nemohl žalovaný pohlížet na žalobkyni jako na osobu vyňatou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. , když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a úspěšnému žalovanému v tomto řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 25. listopadu 2013

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 25. 11. 2013 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková